

Rozhodování

Rozhodování patří mezi významné aktivity, které manažeři v organizaci realizují. Jako nedílná složka manažerské práce se rozhodování uplatňuje v podstatě ve všech manažerských činnostech.

Rozhodování je procesem výběru mezi alespoň dvěma možnými variantami jednání.

Při rozhodování manažera jde o kombinaci vědy a umění rozhodovat.

Význam rozhodování se projevuje především v tom, že kvalita a výsledky těchto procesů, především strategických rozhodovacích procesů probíhajících na úrovni top managementu, zásadním způsobem ovlivňují efektivnost fungování a budoucí prosperitu těchto organizací.

Nekvalitní rozhodování může být přitom jednou z významných příčin podnikatelského neúspěchu.

Význam rozhodování se současně odvíjí i od rozsahu zdrojů (především finančních prostředků), které jsou na rozhodování vázány, resp. o kterých se rozhoduje.

Rozhodování probíhá na různých úrovních řízení organizací a má dvě stránky:

- Stránku meritorní – věcnou, obsahovou;
- Stránku formálně logickou – procedurální.

Meritorní stránka

Odráží odlišnosti jednotlivých rozhodovacích procesů – jejich typů. V závislosti na obsahové náplni se jistě vzájemně liší rozhodování

- o výrobním programu,
- o kapitálových investicích,
- o uvedení výrobku na trh a jeho marketingové strategii,
- o organizačním uspořádání firmy,
- o vytvoření společného podniku,
- o výběru pracovníků na určitá místa atd.

Stránka formálně logická

Na druhé straně mají však jednotlivé rozhodovací procesy, jejich typy určité společné rysy a vlastnosti, a to bez ohledu na jejich odlišný obsah. To, co jednotlivé rozhodovací procesy spojuje, je určitý rámcový postup, procedura řešení odvíjející se

- od identifikace problému,
- vyjasňování jeho příčin, cílů řešení,
- vyhodnocení variantních řešení a

- volbu varianty určení k realizaci.

Spojovacím článkem je i uplatnění určitých metod i modelových nástrojů podporujících řešení rozhodovacích problémů.

<http://www.miras.cz/seminarky/management-rozhodovani.php>

Koordinace

Potřeba koordinace vychází ze specializace a rostoucí složitosti úkolů, které mají být splněny.

Koordinace ve smyslu vyváženosti, nerozpornosti a kompatibility je nezbytná již při stanovování cílů organizace. V této etapě by nemělo dojít k situaci, kdy dosažení jednoho cíle bude negativně ovlivňovat či dokonce vylučovat dosažení jiných cílů. Koordinaci je třeba věnovat pozornost při sestavování plánů, zvláště pak při správném stanovení posloupnosti aktivit a zdrojů.

Praktické situace, z nichž vyplývá potřeba koordinace, se liší. Některá řešení kladou důraz na koordinaci z časového hlediska, jiná zdůrazňují prvek synchronizace, v jiných případech koordinace má vést k minimu odchylek a chyb od plánovaného žádoucího stavu.

Nároky na koordinaci jsou do jisté míry determinovány zvoleným typem organizace. Větší objem koordinace bude realizován v případě organizačních modelů s výrazným rysem centralizace, naopak v případě decentralizace stačí z centra předat základní informace a koordinace se přesouvá na místní úroveň.

Rozsah koordinace závisí na zavedení ekonomických nástrojů řízení. Ty však nejsou určeny tržně. Jejich účinnost je spjata se „správností“ jejich nastavení managementem

<http://www.miras.cz/seminarky/management-vedeni.php>